

for fuldkomment rigtigt, og jeg maa derfor ønske, at der ved 3die Behandling maa gjøres en Forandring i denne Retning. Netop derved, at Vedkommende selv skal melde sig, vil Risten ikke komme til at indeholde nogen Sondring imellem, hvem man anseer for gode, og hvem man ikke anseer for gode Bælgere, og i Sandhed det kunde vistnok være kompromitterende nok for vedkommende Bælgbestyrelse at opføre visse Personer som gode Bælgere, uagtet den vidste det Modsatte, og saaledes ligesom at sætte et Stempel paa dem; men melde Vedkommende sig, da kan man tale med dem, da kan man sige: Hør nu, saa længe Du er saa forfalden til Drukkenflak og fører et saadant forargeligt Liv, indseer Du jo nok, at det ikke kan gaae an at sige, at Du er uberygtet; saa kan man forhandle med den Vedkommende; han kan paastaae, at han er et stikkeligt og brødt Menneſte, men naar Tiden kommer, da han skal møde, bliver han dog borte. Jeg tror, derfor, at man bør følge, hvad der blev antydet af den ærebe Landsþingsmand. Det har ogsaa været antydet i Lovudkastet, men denne Betingelse om at melde sig selv er gaaet ud tilligemed Erklæringen, men de to Ting behøve jo slet ikke at følges ad; man kan gjerne lade „den anden Konfirmation“ falde bort og dog bibeholde Fremstillingen eller Anmeldelsen. Det jeg, da jeg før havde Ordet, ikke kunde komme paa, og som jeg vel vidste laa mig paa Hjerte, angik en Ytring af den ærebe Landsþingsmand med Hensyn til dem, der have løst Sognebaandet. Jeg kan godt forstaae, at den ærebe Landsþingsmand egentlig helst vil have en saadan Bestemmelse med Hensyn til Præstens Kommunitanter. Det er, fordi vi ere saa vant til at lade Alt gaae op i Præsten og at stryge Menigheden, det er, fordi det er kommet til at staae som Noget, der følger af sig selv, at naar En vælger en anden Præst, saa ophører hans Forhold til Menigheden, men jeg paastaar, at hvor der virkelig er et kraftigt Menighedsliv, kan En godt lade sine Børn konfirmere eller selv gaae til Alters hos en anden Præst og desuagtet deeltage i et stærkt og kraftigt Menighedsliv. Men det er det, man ikke kan komme hørt fra — og det er derfor, at dette Lovforslag støder paa saa store Vanskeligheder

— at man vil gjøre Præsteflabet til det eneste, hvorpaa det christelige Liv i Menigheden hviler, og at man ikke vil søge i Menighederne selv et saadant Støttepunkt og en saadan Bærer af det christelige Liv. Jeg kan meget godt tænke mig, at en Mand kan søge en anden Præst og alligevel deeltage med sin Sognepræst i Virksomhed for Menigheden. Hvis begge Parter ere nogenlunde, som de bør være, vil det ikke lægge nogen Hindring iveien. Hvad skulde der være til Hinder for — hvis man beholdt Lovudkastets Bestemmelser med Hensyn til Formaalet for Menighedsraadets Virksomhed — at de virkede sammen ved at besøge Syge og understøtte de Forarmede og at skaffe Fæder- og Moderløse en christelig Hjælp? Skulde det være nogen Hindring, at han ikke gik til Alters hos ham, men hos en anden Præst? Da maatte det see slemt ud, hvis dette skulde lægge en Hindring iveien for Samvirken. Men Forholdet er ikke saa. Jeg maa indbrømme, at det medfører altid nogen Spænding, naar En melde sig hørt fra sin Præst; men det hænder sig hyppigt, at naar Præsten er død og der kommer en ny Præst, saa har Vedkommende engang sluttet sig til Nabopræsten, og det Vaand vil han ikke bryde. Skulde der da være Noget iveien for, at han arbejder sammen med Menighedens Præst? De, der have sluttet sig til en anden Præst, sønderrive ikke Vaandet til Menigheden, og jeg seer derfor ikke nogen Grund til at stille dem anderledes. Naar man blot kan komme udover den Fordom, at Præsteflabet er Alt, vil Loven blive ganske anderledes modtagen. Forfaavidt der er sagt, at Folk uden egen Skyld løse Sognebaandet, da indeholder det tillige en Antydning af Forsømmelse hos deres Sognepræst. Dette er vist aldeles ubegrundet. Nei, Sagen er, at man gjerne vil slutte sig til og føler sig meest tilfaldt af en vis Form for christelige Udtalelser. Man maa ikke stemple alle dem, der ikke have samme Præg som En selv, ikke kaste Bebreidelser paa dem, der ikke tilfredsstilles ved denne eller hiin Form. Man kan ikke sige, at de, der løse Sognebaandet, tvinges. Det er for Nogle en religiøs Smags- og for Andre være en virkelig Samvittigheds- og Troessag. Jeg er nødt til at sige det, fordi jeg ikke kan lade det staae, at